

MOBILNOST ERASMUS+
I FEEL WOOD – FOR GOOD
POLJSKA (POLICE) –
DNEVNIŠKI ZAPIS UČENCEV NA IZMENJAVI

NEDELJA, 23. 10. 2016 – dan prihoda

PONEDELJEK, 24. 10. 2016

Prvi dan v projektu Erasmus+ je bil zelo zanimiv. Ob deveti uri zjutraj smo se zbrali vsi učenci in učitelji iz vseh sodelujočih držav. V večji učilnici v šoli, ki nas je gostila, smo imeli krajšo predstavitev poljske šole, ki so jo pripravili učenci (pripravili so sodobno Rdečo kapico v angleščini in zapeli pesmi).

Nato smo odšli v večjo stavbo v bližini (v gledališče), v kateri smo naprej lahko jedli poljske dobrote in njihove sladice. Le-te so pripravili starši učencev šole gostiteljice. Ko smo se vsi najedli, smo skupaj odšli v največjo sobo v tej stavbi - v dejansko gledališče. V osmih urah petja, plesanja, predstavitve sebe in še veliko drugih zabavnih stvari smo se naučili zelo veliko stvari o tem, kako je biti igralec v gledališču. Res smo se imeli lepo in želim si, da bi to lahko ponovili. Igrali smo se tudi igro zaupanja, v kateri smo morali zamižati in teči čez oder, na koncu pa naj bi nas učiteljica ujela, da se ne bi zaleteli v steno. Na koncu dneva smo se razdelili v tri skupine in vsaka je morala zaigrati svoj prizor, ki so se ga domislile tri učenke, vodje skupin. Ko je vsaka od skupin zaigrala svoj prizor, smo zaigrali še vsi skupaj enega. Ta je prikazoval, kako naj bi se rodila nova prijateljstva.

Moja poljska družina je bila zelo zanimiva. Imajo kar nekaj malo bolj čudnih običajev, toda bili so zelo prijazni. Kljub temu da sem bil tam samo en teden, sem se nanje zelo navezal. Pawel, fant pri katerem sem bil, pa je imel tudi eno sestro, ki pa študira v Londonu, tako da je prišla domov samo za en dan.

Drejc

TOREK, 25. 10. 2016

Danes sem vstala precej zgodaj. Martynin oče je po zajtrku mene in Martyno odpeljal v šolo, kjer smo se zbrali že ob 7.45. Z avtobusom smo se odpeljali do kemične tovarne, ki je eden pomembnejših objektov v Policah. V njej proizvajajo gnojila, plastiko, različne kemikalije in organske spojine ter pigmente. Ogledali smo si jo kar z avtobusa. Med vožnjo nam je vodič predstavil različne tovarniške objekte.

Nato smo se odpeljali do muzeja, v katerem so bili shranjeni predmeti iz časa vojne, kot so uniforme in orožje, pa tudi vsakdanji predmeti, na primer knjige in posoda. Skupaj z vodičem smo se sprehodili po gozdu. Tam smo videli bunkerje in utrdbo iz časa vojne, zatem pa še ruševine objektov stare sintetične tovarne. Eden bolj znanih je objekt, v katerem so premog mleli v moko (na sliki spodaj).

Po končanem ogledu smo se odpeljali v okoljski izobraževalni center v kraju z imenom Zalesie. Tam so nam na kratko predstavili gozd ter rastlinstvo in živalstvo v gozdu. Tako smo poleg podjetništva spoznali tudi nekaj o gozdu in lesu, geslo projekta Erasmus+ je namreč 'I feel wood – for good'. Nato so nam prikazali vrsto zanimivih poskusov, ki so vključevali tekoči dušik, umetno kri ter indikatorje kislosti in bazičnosti snovi. Poskusi so mi bili zelo všeč, saj so bili tudi prikazani na zabaven način. Nazadnje smo na vrtu objekta vsaka država s svojimi predstavniki v projektu posadila tri različna drevesa.

Okoli pol štirih smo pojedli kosilo v piceriji, nato pa smo se peš odpravili do hiše Aleksandra Dobe. Po poti so nam pokazali še eno od znamenitosti Polic, stare kamnite nagrobnike, ki stojijo kar sredi mestnega parka. Ko smo prišli na cilj, nam je g. Aleksander najprej razkazal svoj sedemmetrski kanu, v katerem je dvakrat preplul Atlantik. Nato nam je s pomočjo predstavitve PowerPoint predstavil svoji plovbi čez ocean: prva je potekala od Dakarja v Afriki do Acaraua v Braziliji, druga pa iz Lizbone na Portugalskem do Floride. Najbolj me je presenetilo, da ima Aleksander Doba zdaj že sedemdeset let in se je šele pri tridesetih začel ukvarjati z vožnjo kanuja. Zabavno se mi je zdelo tudi to, da so ga mnogi zamenjali s policistom, ker je imel na čolnu napisano ime kraja Police.

Po končanem predavanju naju je z Martyno njen oče odpeljal domov. Ker je bilo že precej pozno, sem šla kmalu po večerji spat.

V času izmenjave sem gostovala pri dvanajstletni Martyni Moczulski, ki ima šestnajstletno sestro Weroniko. Zelo dobro sva se ujeli in s komuniciranjem v angleščini nisva imeli težav. Veliko sem se pogovarjala tudi z njeno sestro, starši pa niso najbolje znali angleško. Obe sestri se učita nemško, zato smo si včasih pri sporazumevanju pomagale tudi z nemščino. Živijo v stanovanju, zato sem si sobo delila z Martyno in njeno sestro, vendar s tem nismo imele težav. Cela družina je bila zelo ustrežljiva in ničesar mi ni manjkalo.

Zelo mi je bil všeč izlet v Świnoujście, kjer smo si ogledali vojaško postojanko. Ogled me je navdušil, ker je vodič razlagal na zelo zabaven način – mi smo bili nekakšni 'vojaki', ki smo izpolnjevali različne naloge. Na koncu smo bili tudi povzdignjeni v 'prave' vojake.

Všeč mi je bil tudi izlet v Trzebież, kjer smo se v hišici ob morju igrali različne družabne igre in se ob tem zelo zabavali. Z veseljem sem poskusila tudi tradicionalne poljske jedi. Ugotovila sem, da so zelo podobne slovenskim. Jed imenovana 'pirog' spominja na naše žlikrofe, jed iz zelja, mesa in gob pa na segedin. To me je zelo presenetilo.

Na Poljskem mi je bilo tudi na splošno zelo všeč in upam, da bom še kdaj obiskala svojo gostiteljico.

Nina

SREDA, 26. 10. 2016

Zjutraj so me zbudili gostitelji. Bil sem zaspan, a sem vseeno vstal in se oblekel. Po zajtrku sva se z gostiteljem odpeljala v šolo. V šoli sva počakala na ostale, nato pa smo se z avtobusom odpravili do mesta Szczecin, kjer smo si ogledali veliko, opečnato zgradbo. V njej je bil pokrajinski parlament. Nahrbtnike smo odložili in si najprej ogledali dobro izdelano maketo te zgradbe. Šli smo mimo zelo okrašenega, skoraj kičastega stebra, ki je stal na sredini hodnika. Po stopnicah smo prišli do zaklonišča pod zemljo. Nositi sem moral čelado, ki pa me je žulila. V stavbi smo si ogledali zaklonišče. Kljub zatohlemu zraku smo vendarle videli nekaj prezračevalnih sistemov. Videli smo tudi star telefon, ki so ga uporabljali med vojno. Strop je bil nizek, zato mi je čelada prišla prav. Prišli smo v veliko dvorano, kjer smo se razdelili v skupine. Vsaka skupina je šla posebej v rov, kjer je bila mrzla podtalnica, zato po njem nisi mogel iti naprej. Bil sem vesel, ko smo prišli iz rova, saj je tam zeblo. Nato smo se povzpeli po stopnicah na zvonik. Tam smo videli sobo s kipi, za katere ne vedo točno, kaj bi z njimi, saj o stavbi ne obstaja veliko dokumentov – veliko jih je namreč zgorelo v požaru. Komaj sem čakal, da pridemo dol, saj sem bil lačen. In res smo kmalu vrnili čelade in šli na kosilo.

Spet smo se usedli v avtobus in se pripeljali do doma za ljudi z motnjami v duševnem razvoju ali MZAZ. Tam smo lahko kupili tudi njihove izdelke iz mavca, steklene izdelke, glinene izdelke in plišaste živali. Na koncu smo se z avtobusom pripeljali do šole, kjer smo nadaljevali s programom. Imeli naj bi športne in družabne igre, ampak ker se nisem dobro počutil, sem šel nazaj domov k družini. Takoj ko sem se ulegel na posteljo, sem zaspal.

Sicer zaradi slabega počutja naslednji dan nisem šel v šolo, ampak mi je sredo, tako kot ostali dnevi, ostala v lepem spominu.

Družina, pri kateri sem bil je bila dobrosrčna. Mojemu gostitelju je bilo ime Tomasz Bohonos in ima očeta Adama in mamo Magdaleno. Ima tudi dve sestri. Živijo v stanovanju.

ČETRTEK, 27.10. 2016

Navsezgodaj zjutraj me je moja gostiteljica Weronika zbudila, nato sem se pripravila na dan, ki je bil pred menoj. Odšla sem v kuhinjo, kjer me je kot vsako jutro pričakal obilen zajtrk. Po zajtrku naju je oče odpeljal v šolo, kjer smo se zbrali skupaj z drugimi gosti in gostitelji in se prešteli. Tudi ta dan smo odšli v mesto Szczecin, ki je eno najstarejših in največji mest na Poljskem in leži ob reki Obri. Nato smo odšli v »trafosstacijo« (to je velika dvorana, kjer je veliko umetniških dogodkov, npr. razstav), potem pa smo odšli še v drugi prostor, kjer smo poslušali zvok strojev v mirovanju. Sledila je vožnja z tramvajem, ki nas je peljal skozi mesto. Ko smo z njo zaključili, smo odšli v hišo grobarja (v Poljščini *domek grabarza*). V grobarjevi hiši je bil klavir in nekaj učencev se je spontano odločilo, da bodo nanj igrali. Po ogledu hiše so nas postregli z malico, in sicer s »paszteciki« – to je zvitek z mesom, ki je njihova značilna jed in je zelo dobrega okusa. Odšli smo v filharmonijo in v muzej, ki je prikazoval Poljsko v 2. svetovni vojni in v obdobju po njej (hladna vojna). V muzeju je bilo veliko interaktivnih tabel in posnetkov. Ko smo si ogledali vse, kar smo imeli v načrtu za tisti dan, je sledilo kosilo. Po kosilu smo nekaj uric namenili nakupovanju. To je bil za nas, punce, najboljši del. Po nakupovanju smo se vsi skupaj dobili na dogovorjenem mestu in se odpravili v Police. Tam naju je že čakal Weronikin oče in naju odpeljal domov na večerjo.

Moja gostiteljica je bila Weronika, ki je bila mojih let. Bila je ljubiteljica odbojke tako kot njena družina. Weronika je imela mlajšo sestro po imenu Magda in starša, ki sta bila zelo prijazna. Najbolj sem se pogovarjala z njeno mami, saj je zelo tekoče govorila angleško.

Dogodek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin, je bil, ko sva s prijateljico Zalo ostali ujeti v toaleti in na koncu ugotovili, da bi morali samo potisniti kljuko navzgor, da bi se odprla vrata.

Nela

PETEK, 28. 10. 2016

Zjutraj sem vstal okoli 6.30, se oblekel, uredil in pojedel zajtrk. Za zajtrk sem imel sendvič. Nato naju je gostiteljeva mami odpeljala proti šoli. Na poti smo pobrali še enega gostitelja, ki je gostil Nemca. Ko smo prišli do šole, smo odšli noter ter počakali, da so vsi prišli. Nato smo odšli proti avtobusu. Odšli smo proti Baltskemu morju. Do tja smo se vozili približno dve uri in pol. Tam smo imeli kar veliko časa, da smo odšli do morja ali pa smo si v trgovinicah s spominki kaj kupili. Nato smo odšli na pot proti vojaškemu muzeju, v katerem nas je vodil vodič, ki je bil vojak oziroma je bil oblečen vanj, in predstavil muzej – prusko vojaško utrdbo na prostem. Ta je obsegal stranišča, podzemne hodnike, spalne in bivalne prostore ter kuhinjo, topovski zid in pod njim shrambo za topovske krogle. V prostorih za bivanje so bili vsi predmeti, ki so bili tam izkopani. Vse od raznega orožja do opreme, ki jo je nosil vojak. Muzej se mi je zdel kar zanimiv, vse skupaj pa je popestril vodič, ki je na koncu ogleda ustrelil še s topom. Naprej smo pot nadaljevali proti reki Swine. Tam smo se vkrcali na trajekt in morali smo iti dol z avtobusa ter oditi v notranje prostore trajekta ter se šele nato zapeljali čez reko. Vožnja je trajala približno 15 minut. Nato smo spet šli na avtobus in se naprej odpravili proti mestu, kjer smo šli na turistično ladjico, ki nas je odpeljala po reki. Na njej smo lahko kupili sladoled, čips ali tople napitke. Lahko pa smo pojedli svojo malico. Na ladjici nam je vodič razlagal, kaj je ob reki. Na primer pristanišča, svetilniki, reka kot dom različnih vrst ptic ... Na ladjici se mi je zdelo v redu, saj je bila ladjica videti kar nova in dobro opremljena, vožnja pa tudi, saj ni bila zibajoča ali predolga. Trajala je približno eno uro in pol. Ko se je vožnja končala, smo se izkrcali in odšli peš čez mesto do restavracije, kjer smo imeli kosilo. Za kosilo pa

nismo imeli njihove tradicionalne hrane, kot smo jo imeli prejšnje dni, ampak »domačo« govejo juho, pomfrit in pohan piščančji zrezek. Po kosilu smo šli na ogled mesta. Nato pa smo odšli z avtobusom nazaj do Polic. Ko smo prišli do šole, smo jaz, moj gostitelj, Nemeč in njegov gostitelj odšli z mamo mojega gostitelja. Ko sva prišla domov, sva imela večerjo, nato pa sem šel pod tuš. Potem pa sva igrala video igre. Spat sem šel ob 11.00.

V družini, ki me je gostila so bili mami, gostitelj, njegov brat in oče, ki je na Norveškem, saj tam dela. Živijo v bloku v prvem nadstropju. Stanovanje ima stranišče, kopalnico, dnevno sobo, kuhinjo in dve sobi, ena bratova in ena gostiteljeva. Družina se mi je zdela prijetna, prijazna in ustrezljiva. Angleško je najbolj znal gostitelj in se je dalo pogovarjati z njim. Znal se je tudi hecati. Zdaj se pogovarjava še ob koncu tedna.

Nik

SOBOTA, 29. 10. 2016

Ura je bila pol sedmih zjutraj in moja gostiteljica Zuzia je bila že pokonci. Napol budna sem vzela toaletno torbo in odšla v kopalnico. Ko sem se uredila, sem šla v kuhinjo, kjer me je kot vsako jutro pričakala margarina. Danes je bil na mizi tudi več vrst kruha, mesnin, sira in jogurtov. Nato se je Zuzia ličila, urejala frizuro, jaz pa sem bila na telefonu. Zatem sva kar pohitele do avtobusne postaje. Vožnja z avtobusom do šole se mi je zelo vlekla, saj je trajala okoli 30 minut. V šoli smo počakali, da smo se vsi zbrali. Nato smo šli v avtobus. Nismo se vozili dolgo, ko smo prišli do kraja ob Baltskem morju. Šli smo v manjšo hišo, v kateri je bil velik prostor. Tam smo se šli razne igre. Ugibali smo predmete, ki jih je skrivala ena izmed učiteljic, se šli vroč krompir, ugibanje slavnih oseb itd. Zelo smo se zabavali, a je bil na žalost čas za kosilo. Starši gostiteljev so nam pripravili nekaj tradicionalnih poljskih jedi. Jedli smo pieroge in bigos. Nato smo imeli delavnico, na kateri je vsaka od držav iz listov in vej ter temper poskusila predstaviti projekt Erasmus+. Mogoče naša »umetnina« ni najbolje uspela, smo se pa zelo zabavali. Plesali smo, eni so si s temperami pobarvali lase, drugi obraze ... Ko je vsaka država predstavila svojo sliko, je bil čas za prejem diplom za udeležbo na Erasmus+ projektu.

Zraven smo dobili tudi uokvirjeno sliko vseh udeležencev ter veliko vrečo značilnih poljskih bonbonov. Za tem smo se sprehodili do nekaj sto metrov oddaljenega morja, ki smo si ga lahko ogledali z razglednega stolpa. Potem nas je čakala malo daljša pot

do Szczecina, kjer smo si ogledali odbojkarsko tekmo med kluboma Chemik Police in Legionovia. In ker je Chemik Police imel tako zagrete navijače, je nasprotnike premagal s 3 proti 0. Ko smo prispeli pred šolo, je bila ura že okrog osme zvečer. Odločili smo se, da bomo šli še v slaščičarno Venezia. Ker nekateri niso smeli iti, smo se od njih poslovili že pred šolo. Nato naju je z Zuzio pobrala njena mami Beata in naju odpeljala do slaščičarne. Tam so bili že skoraj vsi. Jedli smo sladoled in bilo je čedalje bolj pozno. Okoli pol desete ure so vsi začeli odhajati. Mislim, da so bili vsi zelo žalostni, nekatere punce so se celo jokale. Do desete ure smo bili pred slaščičarno le še moja gostiteljica ter še dva druga s svojimi gostitelji. Po naju je prišel Zuzi in ati Adam. Okoli pol enajste sva bili doma. Nisva večerjali, saj sva se obe najedli sladoleda. Rekli sva, da to noč ne bova spali, ampak sva, kdo bi si mislil, zaspali že pred polnočjo.

Ker je tema Erasmusa+ les, smo obiskali naravoslovno stavbo, kjer smo videli več vrst lesa ... Lahko smo obiskali tudi delavnico, kjer smo izdelovali poljubne izdelke iz lesa. Moja družina mi je bila zelo všeč. Bili so zelo prijazni, dobrodušni ter ustrezljivi. Sicer smo se malo težje sporazumevali, vendar mi je bilo to na nek način všeč. Moja gostiteljica Zuzanna ali Zuzia ima še brata Huberta, ki star devet let. Njunima staršema je ime Beata in Adam.

Ena izmed smešnejših prilog, ki se je zgodila na Poljskem ,pa je bila, ko je Nela vprašala enega izmed angleško slabše govorečih fantov »How are you?« in ji je odgovoril » I'm 14 years old.«

Zala

NEDELJA, 30. 10. 2016 – dan odhoda